Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 2. októbra 2012 [1]

Vec C-399/11

Trestné konanie
proti
Stefanovi Mellonimu

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Tribunal Constitucional (Španielsko)]

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Európsky zatykač — Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi — Rozhodnutia vydané v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila — Výkon trestu uloženého v neprítomnosti — Možnosť preskúmania rozsudku — Charta základných práv Európskej únie — Článok 53“

1. Súdny dvor má na základe prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyložiť a prípadne posúdiť platnosť článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi [2] v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 [3] o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní. Súdny dvor má tiež po prvý raz posúdiť pôsobnosť článku 53 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2. Prejednávaná vec predstavuje vhodný príklad toho, ako je potrebné posudzovať koexistenciu rôznych nástrojov na ochranu základných práv. Má svoj pôvod v judikatúre Tribunal Constitucional (Španielsko), podľa ktorej výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vyhláseného v neprítomnosti musí vždy podliehať podmienke, aby odsúdená osoba mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač. Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia pritom okrem iného stanovuje, že ak si táto osoba bola vedomá plánovaného konania a splnomocnila obhajcu, aby ju zastupoval a obhajoval v tomto konaní, odovzdanie nemôže byť podriadené takejto podmienke.

3. Troma otázkami, ktoré Tribunal Constitucional položil Súdnemu dvoru, Tribunal Constitucional žiada Súdny dvor, aby posúdil rôzne možnosti, ktoré mu umožnia zotrvať na jeho judikatúre, a to aj v rámci vykonávania rámcového rozhodnutia. Bude teda potrebné preskúmať viacero prístupov.

4. Môže všeobecné uplatňovanie podmienky, že výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vyhláseného v neprítomnosti si vyžaduje, aby odsúdená osoba mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, vyplynúť z výkladu znenia, systematiky a cieľov článku 4a rámcového rozhodnutia?

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. EÚ L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34.

3 — Ú. v. EÚ L 81, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie“.

5. Ak to nie je tak, je tento článok zlučiteľný s článkom 47 druhým odsekom a článkom 48 ods. 2 Charty, ktoré zaručujú obvinenému právo na spravodlivý proces a rešpektovanie práva na obhajobu? Okrem toho musí právo Únie priznávať týmto základným právam širšiu ochranu v porovnaní s úrovňou ochrany, ktorú im priznáva Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“)?

6. V prípade, ak by z preskúmania dvoch prvých otázok vyplynulo, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia vzhľadom na článok 47 druhý odsek a článok 48 ods. 2 Charty bráni tomu, aby Tribunal Constitucional zotrval na svojej judikatúre v oblasti týkajúcej sa európskeho zatykača, poskytuje mu článok 53 Charty takúto možnosť?

I – Právny rámec

A – *Primárne právo Únie*

7. Článok 47 druhý odsek Charty stanovuje:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.“

8. Podľa článku 48 ods. 2 Charty:

„Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“

9. Podľa článku 52 ods. 3 Charty:

„V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDĽP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

10. Článok 53 Charty stanovuje:

„Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva a základné slobody uznané v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti právom Únie, medzinárodným právom a medzinárodnými zmluvami, ktorých zmluvnou stranou je Únia alebo všetky členské štáty, a najmä [EDĽP], ako aj ústavami členských štátov.“

B – *Sekundárne právo Únie*

11. Článok 1 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„…

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

12. Podľa článku 5 rámcového rozhodnutia 2002/584:

„Výkon európskeho zatykača vykonávajúcim súdnym orgánom môže podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu podliehať nasledujúcim podmienkam:

1. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu rozsudku alebo ochranného opatrenia, uloženého rozhodnutím vydaným v neprítomnosti, a ak príslušná osoba nebola osobne predvolaná alebo inak informovaná o dátume a mieste konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu vydaného [vydanému – *neoficiálny preklad*] v neprítomnosti, odovzdanie môže podliehať podmienke, že vydávajúci súdny orgán [súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] poskytne primeranú požadovanú záruku na ubezpečenie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania prípadu vo vydávajúcom členskom štáte [v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] a zúčastniť sa na vynesení rozsudku;

   …“

13. Podľa článku 2 bodu 2 rámcového rozhodnutia 2009/299:

„V článku 5 [rámcového rozhodnutia 2002/584] sa vypúšťa odsek 1.“

14. Namiesto tohto zrušeného ustanovenia bol článkom 2 bodom 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 do rámcového rozhodnutia 2002/584 doplnený článok 4a.

15. Ako sa uvádza v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2009/299, cieľom tohto rámcového rozhodnutia je „posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi“.

16. Článok 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 navyše stanovuje, že „týmto rámcovým rozhodnutím sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 zmluvy, vrátane práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu, a všetky povinnosti justičných orgánov v tomto ohľade zostávajú nedotknuté“.

17. Článok 4a rámcového rozhodnutia znie:

„1. Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*], ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu [členského štátu, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*]:

a) bola včas:

   i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania,

      a

   ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

alebo

b) vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;

alebo

c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:

i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

alebo

ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;

alebo

d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:

i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového;

a

ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.

…“

II – Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18. Uznesením z 1. októbra 1996 prvý trestný senát Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional (trestná komora Národného súdu) (Španielsko) vyhlásil za dôvodné vydanie S. Melloniho (ďalej len „sťažovateľ“) do Talianska, aby tam bol súdený za skutky uvedené v zatykačoch č. 554/1993 a 444/1993, ktoré vydal 13. mája a 15. júna 1993 Tribunale di Ferrara (Taliansko). Po prepustení na slobodu na základe zloženia peňažnej záruky vo výške 5 000 000 ESP, ktorú uhradil nasledujúci deň, sťažovateľ utiekol, takže nemohol byť odovzdaný talianskym orgánom.

19. Tribunale di Ferrara rozhodnutím z 27. marca 1997 konštatoval, že sťažovateľ sa nedostavil pred súd, a rozhodol, že písomnosti sa budú doručovať dôverným obhajcom, ktorých si už sťažovateľ zvolil. Rozsudkom Tribunale di Ferrara z 21. júna 2000, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Corte ďappello di Bologna (Taliansko) zo 14. marca 2003, bol sťažovateľ odsúdený v neprítomnosti na trest odňatia slobody v dĺžke desiatich rokov za podvodný úpadok. Rozhodnutím zo 7. júna 2004 piaty trestný senát Corte suprema di cassazione (Taliansko) zamietol dovolanie podané obhajcami sťažovateľa. Dňa 8. júna 2004 generálny prokurátor republiky pri Corte ďappello di Bologna vydal európsky zatykač č. 271/2004 na vykonanie odsudzujúceho rozsudku, ktorý vydal Tribunale di Ferrara.

20. Po zatknutí sťažovateľa španielskou políciou Juzgado Central de Instrucción no. 6 (Španielsko) uznesením z 2. augusta 2008 rozhodol o predložení európskeho zatykača č. 271/2004 prvému senátu Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional.

21. Sťažovateľ nesúhlasil so svojím odovzdaním talianskym orgánom, pričom po prvé namietal, že počas odvolacieho konania si zvolil iného obhajcu a odvolal predchádzajúcich dvoch obhajcov, no písomnosti boli naďalej doručované prvým dvom obhajcom. Po druhé tvrdil, že v talianskom procesnom práve nie je upravená možnosť podať opravný prostriedok proti odsudzujúcemu rozsudku vydanému v neprítomnosti, a preto by mal prípadný európsky zatykač podliehať podmienke, že Talianska republika zaručí možnosť podať opravný prostriedok proti rozsudku.

22. Prvý senát Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional uznesením z 12. septembra 2008 rozhodol o odovzdaní sťažovateľa talianskym orgánom na účely výkonu trestu, ktorý mu uložil Tribunale di Ferrara za spáchanie trestného činu podvodného úpadku, pričom konštatoval, že nebolo preukázané, že obhajcovia, ktorých si sťažovateľ zvolil, ho v roku 2001 prestali zastupovať, a uviedol, že právo sťažovateľa na obhajobu bolo dodržané, keďže vopred vedel o vedení konania, dobrovoľne sa nedostavil pred súd a určil si dvoch obhajcov, ktorí ho mali zastupovať a obhajovať a ktorí sa z tohto dôvodu zúčastnili na prvostupňovom konaní, na odvolacom konaní a na dovolacom konaní, čím vyčerpali opravné prostriedky.

23. Sťažovateľ podal proti uzneseniu prvého senátu Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional z 12. septembra 2008 „recurso de amparo“ [4] (ústavná sťažnosť) na Tribunal Constitucional. Na podporu tejto sťažnosti namieta porušenie absolútnych požiadaviek vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces zakotveného v článku 24 ods. 2 španielskej ústavy. Údajne totiž došlo k zásahu do základného obsahu spravodlivého procesu spôsobom porušujúcim ľudskú dôstojnosť, ktorý vyplýva zo súhlasu s odovzdaním osoby do štátov, v ktorých je v prípade veľmi závažného trestného činu možné právoplatné odsúdenie v neprítomnosti, pričom odovzdanie odsúdenej osoby nepodlieha podmienke, aby táto osoba mohla napadnúť tento odsudzujúci rozsudok, s cieľom zachovať jej právo na obhajobu. Sťažovateľ tiež tvrdí, že jeho sťažnosť má osobitný význam z ústavného hľadiska, lebo uznesenie z 12. septembra 2008 sa údajne odchyľuje od ustálenej judikatúry Tribunal Constitucional, podľa ktorej v prípade trestov za závažné trestné činy uložených v neprítomnosti obžalovaného musí odovzdanie odsúdeného podliehať možnosti preskúmania rozsudku. [5]

24. Prvý senát Tribunal Constitucional uznesením z 18. septembra 2008 rozhodol, že ústavná sťažnosť je prípustná, a rozhodol o pozastavení vykonateľnosti uznesenia z 12. septembra 2008. Uznesením z 1. marca 2011 plénum Tribunal Constitucional na návrh prvého senátu Tribunal Constitucional rozhodlo, že samo preskúma ústavnú sťažnosť.

25. Vnútroštátny súd poznamenáva, že vo svojom už citovanom rozsudku 91/2000 z 30. marca 2000 uznal, že záväzný obsah základných práv je obmedzenejší, ak sa posudzujú v situácii *ad extra*, čiže v cezhraničnom kontexte možno s článkom 24 španielskej ústavy spájať len najzákladnejšie a najelementárnejšie požiadavky, ktoré môžu viesť k posúdeniu „nepriamej“ protiústavnosti. Rozhodnutie španielskych súdov o odsúhlasení vydania do štátov, v ktorých je v prípade veľmi závažného trestného činu možné právoplatné odsúdenie v neprítomnosti, bez toho, aby odovzdanie odsúdenej osoby podliehalo podmienke, aby táto osoba mohla napadnúť tento odsudzujúci rozsudok, s cieľom zachovať jej právo na obhajobu, však predstavuje „nepriame“ porušenie požiadaviek práva na spravodlivý proces, keďže zasahuje do základného obsahu spravodlivého procesu spôsobom porušujúcim ľudskú dôstojnosť.

4 — Ide o opravný prostriedok, ktorého cieľom je zaručiť ochranu základných práv a slobôd. Prostredníctvom tohto opravného prostriedku sú chránené najmä práva vymedzené v oddieloch I a II kapitoly II hlavy I španielskej ústavy, ako je právo na rovnosť (článok 14), základné práva a verejné slobody stanovené v jej článkoch 15 až 29 a právo na výhradu svedomia (článok 30 ods. 2), pred zásahmi verejnej moci (článok 53 ods. 2).

5 — Sťažovateľ v tejto súvislosti cituje rozsudky Tribunal Constitucional 91/2000 z 30. marca 2000 a 177/2006 z 5. júna 2006.

26. Vnútroštátny súd ďalej pripomína, že táto judikatúra je tiež uplatniteľná v rámci konania o odovzdaní upraveného rámcovým rozhodnutím 2002/584, a to z dvoch dôvodov. Po prvé podmienka stanovená na odovzdanie odsúdenej osoby je nevyhnutnou súčasťou základného obsahu ústavného práva na spravodlivý proces. Po druhé článok 5 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovoval možnosť, aby výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu odsudzujúceho rozsudku vyhláseného v neprítomnosti podliehalo „podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu“ okrem iného podmienke, že „súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač, poskytne primeranú požadovanú záruku na ubezpečenie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania, ktorá zaručí jej právo na obhajobu, v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, a zúčastniť sa na vynesení rozsudku“ (rozsudok Tribunal Constitucional 177/2006, už citovaný).

27. Vnútroštátny súd napokon pripomína, že vo svojom rozsudku 199/2009 z 28. septembra 2009 vyhovel ústavnej sťažnosti podanej proti uzneseniu, ktorým Audiencia Nacional súhlasil s odovzdaním dotknutej osoby do Rumunska v rámci výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti ukladajúceho štvorročný trest odňatia slobody bez spomenutia požiadavky možnosti preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku. V tejto súvislosti Tribunal Constitucional zamietol tvrdenia Audiencia Nacional, podľa ktorých odsudzujúci rozsudok nebol skutočne vyhlásený v neprítomnosti, keďže dotknutá osoba splnomocnila advokáta, ktorý sa na pojednávanie dostavil ako jej osobitný obhajca.

28. Podľa Tribunal Constitucional problém vyplýva z toho, že rámcovým rozhodnutím 2009/299 bol zrušený článok 5 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a doplnený nový článok 4a. Uvedený článok 4a pritom zakazuje „odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [spojeného s odňatím slobody], ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“, ak dotknutá osoba, „vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval“. Vnútroštátny súd poznamenáva, že vo veci, ktorá je predmetom tohto konania týkajúceho sa kontroly ústavnosti, je preukázané, že sťažovateľ splnomocnil dvoch obhajcov, ktorým dôveroval a ktorým Tribunale di Ferrara oznámil budúce vedenie konania, takže sťažovateľ o ňom vedel. Tiež je preukázané, že títo dvaja obhajcovia sťažovateľa skutočne obhajovali v následnom prvostupňovom konaní, ako aj neskôr v odvolacom a dovolacom konaní.

29. Podľa vnútroštátneho súdu teda vzniká otázka, či rámcové rozhodnutie bráni španielskym súdom v tom, aby podmienili odovzdanie sťažovateľa možnosťou preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku.

30. Tribunal Constitucional navyše odmieta tvrdenie Ministerio Fiscal, že nie je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, lebo rámcové rozhodnutie 2009/299 sa z hľadiska časovej pôsobnosti údajne nevzťahuje na spor vo veci samej. Predmetom sporu vo veci samej údajne totiž nie je určenie, či uznesením z 12. septembra 2008 bolo porušené rámcové rozhodnutie 2009/299, ale či ním bolo nepriamo porušené právo na spravodlivý proces chránené článkom 24 ods. 2 španielskej ústavy. Rámcové rozhodnutie 2009/299 sa však údajne musí zohľadniť pri určovaní obsahu tohto práva, ktoré vyvoláva účinky *ad extra*, keďže predstavuje právo Únie uplatniteľné v čase posudzovania ústavnosti. Potreba zohľadniť ho údajne vyplýva aj zo zásady výkladu vnútroštátneho práva v súlade s rámcovými rozhodnutiami. [6]

6 — Pozri rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino (C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 43).

31. Vzhľadom na tieto úvahy Tribunal Constitucional rozhodol 9. júna 2011 o prerušení konania o ústavnej sťažnosti a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia… vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnym súdnym orgánom v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriadiť výkon európskeho zatykača podmienke možnosti preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku s cieľom zaručiť dotknutej osobe právo na obhajobu?

2. Je v prípade kladnej odpovede na prvú otázku článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia… zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty…, ako aj s právom na obhajobu zaručeným v článku 48 ods. 2 tejto Charty?

3. Umožňuje v prípade kladnej odpovede na druhú otázku článok 53 Charty, systematicky vykladaný v spojení s právami uznanými v článkoch 47 a 48 Charty, aby členský štát podriadil odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v žiadajúcom štáte, čím týmto právam prizná vyššiu úroveň ochrany, ako je úroveň ochrany vyplývajúca z práva… [Ú]nie, aby sa predišlo výkladu, ktorý by obmedzil alebo poškodil základné právo uznané ústavou tohto členského štátu?“

32. V rámci tohto konania predložili písomné pripomienky Ministerio Fiscal, španielska, belgická, nemecká, talianska, holandská, rakúska, poľská a portugalská vláda a vláda Spojeného kráľovstva, Rada Európskej únie, ako aj Európska komisia.

33. Sťažovateľ, Ministerio Fiscal, španielska, nemecká a holandská vláda, Rada, ako aj Komisia predniesli svoje ústne pripomienky na pojednávaní, ktoré sa konalo 3. júla 2012.

III – Moja analýza

34. Pred preskúmaním týchto troch otázok musím odpovedať na tvrdenia, ktoré uviedli Ministerio Fiscal, belgická a nemecká vláda a vláda Spojeného kráľovstva, ako aj Rada, ktorí tvrdili, že prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania by sa mal považovať za neprípustný.

A – *O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania*

35. Na podporu neprípustnosti prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania boli uvedené dve hlavné tvrdenia.

36. Po prvé rámcové rozhodnutie 2009/299 sa údajne z hľadiska časovej pôsobnosti nevzťahuje na konanie o odovzdaní, ktoré je predmetom konania vo veci samej, takže Súdny dvor údajne nemá v rámci prejednávanej veci právomoc vyložiť ho a posúdiť jeho platnosť. Tak dátum vydania európskeho zatykača č. 271/2004 (8. júna 2004), ako aj dátum rozhodnutia Audiencia Nacional o odovzdaní sťažovateľa talianskym orgánom (12. septembra 2008) totiž predchádzali dátumu prijatia rámcového rozhodnutia 2009/299.

37. Po druhé skutočnosť, že Talianska republika využila možnosť poskytovanú článkom 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2009/299 odložiť uplatňovanie tohto rozhodnutia na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní príslušnými talianskymi orgánmi až na 1. január 2014[7], údajne nasvedčuje hypotetickej povahe položených otázok, pričom odpoveď na ne nemá význam pre vyriešenie sporu vo veci samej.

7 — Pozri vyhlásenie týkajúce sa článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2009/299 (Ú. v. EÚ L 97, 2009, s. 26).

38. Pripomínam, že podľa Súdneho dvora predpoklad relevantnosti prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnymi súdmi môže byť vyvrátený len vo výnimočných prípadoch, keď je zjavné, že požadovaný výklad ustanovení práva Únie uvedených v týchto otázkach nemá žiadnu súvislosť so skutočnosťou alebo predmetom konania vo veci samej, alebo ak je problém čisto hypotetickej povahy, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi prvkami, ktoré by mu umožnili užitočne odpovedať na položené otázky. S výnimkou týchto prípadov je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť o prejudiciálnych otázkach, ktoré mu boli položené. [8]

39. V prejednávanej veci nejde o nijaký z prípadov, ktoré môžu výnimočne odôvodňovať neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

40. Na úvod je potrebné zamietnuť prvé tvrdenie založené na neuplatniteľnosti rámcového rozhodnutia 2009/299 na konanie o odovzdaní, ktoré je predmetom konania vo veci samej, z hľadiska časovej pôsobnosti.

41. Zo znenia článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 totiž vyplýva, že toto rámcové rozhodnutie „sa od [28. marca 2011] uplatňuje na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní“. Toto ustanovenie treba chápať v tom zmysle, že od 28. marca 2011 platí, že ak vykonávajúci súdny orgán rozhoduje o uznaní a výkone rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní, či už tieto rozhodnutia boli vydané pred týmto dňom alebo po ňom, musí uplatniť relevantné ustanovenia rámcového rozhodnutia 2009/299.

42. Takéto riešenie je v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej sa procesné predpisy všeobecne vzťahujú na všetky spory prejednávané v čase nadobudnutia účinnosti týchto predpisov na rozdiel od hmotnoprávnych predpisov, ktoré sa spravidla vykladajú tak, že sa nevzťahujú na skutočnosti existujúce pred nadobudnutím ich účinnosti. [9]

43. Vzhľadom na to, že článok 4a rámcového rozhodnutia iba stanovuje podmienky, za ktorých by sa uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba nezúčastnila, nemali odmietnuť, je potrebné považovať ustanovenia uvedeného článku 4a za procesné predpisy. [10]

44. Článok 4a rámcového rozhodnutia sa teda vzťahuje na konanie o odovzdaní, ktoré je predmetom konania vo veci samej a ktoré ešte stále prebieha.

45. Pokiaľ ide o vyhlásenie, ktorým Talianska republika využila možnosť poskytovanú článkom 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2009/299 odložiť uplatňovanie tohto rozhodnutia na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní príslušnými talianskymi orgánmi najneskôr na 1. január 2014, nemyslím si, že toto vyhlásenie by mohlo spôsobiť neprípustnosť prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že by samo osebe malo za následok, že odpoveď Súdneho dvora by nemala význam pre vyriešenie sporu vo veci samej.

46. Je totiž nesporné, že článok 4a rámcového rozhodnutia má z hmotnoprávneho hľadiska upravovať takú situáciu, o akú ide v konaní vo veci samej. Okrem toho 1. január 2014 predstavuje najneskorší termín, pričom nič nebráni Talianskej republike zvoliť si skorší dátum, či dokonca prehodnotiť svoje vyhlásenie.

8 — Pozri najmä rozsudok z 28. júna 2007, Dell'Orto (C-467/05, Zb. s. I-5557, bod 40), a pokiaľ ide o posúdenie platnosti pravidla práva Únie, rozsudok z 8. júla 2010, Afton Chemical (C-343/09, Zb. s. I-7027, body 13 a 14).

9 — Pozri najmä rozsudok z 12. augusta 2008, Santesteban Goicoechea (C-296/08 PPU, Zb. s. I-6307, bod 80 a citovanú judikatúru).

10 — Pozri analogicky rozsudok z 1. júla 2004, Tsapalos a Diamantakis (C-361/02 a C-362/02, Zb. s. I-6405, bod 20). Ako uviedol Európsky súd pre ľudské práva, konanie o európskom zatykači „sa netýka dôvodnosti obvinenia v trestných veciach“ a „odovzdanie sťažovateľa [príslušným] orgánom nie je trestom uloženým dotknutej osobe za spáchanie trestného činu, ale konaním, ktoré má umožniť výkon rozsudku“ (pozri rozhodnutie ESĽP Monedero Angora v. Španielsko zo 7. októbra 2008). Inak povedané, konanie o európskom zatykači nemá vplyv na osobnú trestnú zodpovednosť, ale jeho cieľom je uľahčiť výkon rozhodnutia prijatého voči odsúdenej osobe.

47. Je teda isté, že odpoveď Súdneho dvora na otázky, ktoré položil Tribunal Constitucional, bude mať najneskôr 1. januára 2014 význam v tom zmysle, že umožní nielen Tribunal Constitucional rozhodnúť o ústavnej sťažnosti, ktorá mu bola predložená, ale tiež vykonávajúcemu súdnemu orgánu rozhodnúť o konaní o odovzdaní.

48. Osobitná povaha ústavnej sťažnosti, ktorá bola predložená Tribunal Constitucional, tiež svedčí v prospech prípustnosti prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Uvedený súd má totiž na základe tejto ústavnej sťažnosti vykonať preskúmanie ústavnosti, pri ktorom sa musí nevyhnutne zohľadniť právo Únie a osobitne Charta, ako to vyžaduje článok 10 ods. 2 španielskej ústavy. Ako Tribunal Constitucional uvádza vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, zohľadnenie práva Únie je nevyhnutné na určenie ústavne chráneného obsahu práva na spravodlivý proces. [11]

49. Preskúmanie, ktoré musí vykonať Tribunal Constitucional, je porovnateľné s tým, ktoré by ústavný súd mohol vykonať v rámci predbežného preskúmania ústavnosti zákona, ktorým sa preberá rámcové rozhodnutie 2009/299. Ak by tento súd s cieľom riadne vykonať toto preskúmanie položil Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu alebo platnosti tohto rámcového rozhodnutia, Súdny dvor by na ňu pravdepodobne odpovedal, aj keby lehota na prebratie uvedeného rámcového rozhodnutia ešte neuplynula. [12]

50. Keďže prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania treba podľa môjho názoru považovať za prípustný, postupne preskúmam tri otázky, ktoré Tribunal Constitucional položil.

B – *O prvej otázke*

51. Svojou prvou otázkou sa Tribunal Constitucional v podstate pýta, či článok 4a ods. 1 písm. a) a b) rámcového rozhodnutia treba vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni v tom, aby podriadil výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

52. Tribunal Constitucional uvádza tieto svoje pochybnosti týkajúce sa odpovede na túto otázku. Po prvé by sa podľa jeho názoru článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia mohol vykladať doslovne tak, že bráni vykonávajúcemu súdnemu orgánu v tom, aby odmietol výkon európskeho zatykača, ale nie nevyhnutne v tom, aby jeho výkon podriadil podmienkam, ako napríklad podmienke možnosti podania návrhu na obnovu konania. Po druhé, aj keby sa taký doslovný výklad zamietol, článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia by mohol viesť k takému výsledku.

53. Nestotožňujem sa s pochybnosťami, ktoré vyjadril Tribunal Constitucional v súvislosti so zmyslom článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia. Preskúmanie znenia, systematiky a cieľa tohto ustanovenia totiž svedčí o tom, že v prípadoch, ktoré sú v ňom uvedené, vykonávajúci súdny orgán nemôže všeobecne podriadiť výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

11 — Pozri v tejto súvislosti GUILLÉN LÓPEZ, E.: The impact of the European Convention of Human Rights and the Charter of Fundamental Rights of the European Union on Spanish Constitutional law: make a virtue of necessity. In: *Human rights protection in the European legal order: the interaction between the European and the national courts*. Intersentia, 2011, s. 309, ktorý okrem iného uvádza, že „s povolením ratifikácie Lisabonskej zmluvy organický zákon 1/2008… v článku 2 stanovuje: ‚Podľa ustanovení článku 10 ods. 2 španielskej ústavy a článku 1 ods. 8 Lisabonskej zmluvy pravidlá týkajúce sa základných práv a slobôd uznaných ústavou sa vykladajú v súlade s ustanoveniami Charty základných práv'" (s. 334).

12 — Pokiaľ ide o žalobu o preskúmanie zákonnosti podanú na High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Spojené kráľovstvo), ktorá smeruje k napadnutiu prebratia smernice, hoci ku dňu podania tejto žaloby lehota stanovená na prebratie tejto smernice ešte neuplynula a nebolo prijaté nijaké vnútroštátne opatrenie na prebratie tejto smernice, pozri analogicky rozsudky z 3. júna 2008, Intertanko a i. (C-308/06, Zb. s. I-4057, body 33 až 35), ako aj Afton Chemical, už citovaný (body 15 až 17).

54. Zo znenia článku 4a rámcového rozhodnutia vyplýva, že tento článok stanovuje fakultatívny dôvod nevykonania európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia. Táto možnosť je doplnená o štyri výnimky, v ktorých vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť odmietnuť výkon predmetného európskeho zatykača.

55. Ako sa uvádza v odôvodnení 6 rámcového rozhodnutia 2009/299, normotvorca Únie chcel „[stanoviť] podmienky, za ktorých by sa uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, nemali odmietnuť. Toto sú alternatívne podmienky; ak je jedna z podmienok splnená, vydávajúci orgán [orgán, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] vyplnením zodpovedajúcej časti európskeho zatykača… dáva záruku, že požiadavky boli alebo budú splnené, čo by malo na účely výkonu rozhodnutia na základe zásady vzájomného uznávania stačiť“.

56. Prípady uvedené v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia možno rozdeliť do dvoch kategórií.

57. Do prvej kategórie patria písmená a) a b) tohto ustanovenia. Vyplýva z nich, že vykonávajúci súdny orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač buď v prípade, ak dotknutá osoba bola osobne predvolaná alebo inak informovaná o termíne a mieste konania, ktoré sa jej týka, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo v prípade, ak dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený členským štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval.

58. Vzhľadom na opis skutkových okolností sporu vo veci samej tak, ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, situácia sťažovateľa konkrétne zodpovedá prípadu uvedenému v článku 4a ods. 1 písm. b) rámcového rozhodnutia. Pripomínam totiž, že sťažovateľ splnomocnil dvoch obhajcov, ktorým dôveroval a ktorým Tribunale di Ferrara oznámil budúce vedenie konania, takže sťažovateľ o ňom vedel. Tiež je preukázané, že títo dvaja obhajcovia sťažovateľa skutočne obhajovali v následnom prvostupňovom konaní, ako aj neskôr v odvolacom a dovolacom konaní.

59. Vzhľadom na znenie článku 4a ods. 1 písm. a) a b) rámcového rozhodnutia je potrebné konštatovať, že v znení týchto dvoch písmen sa vôbec nespomína požiadavka, že dotknutá osoba by mala mať v týchto prípadoch možnosť podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

60. Z preskúmania všetkých ustanovení článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia vyplýva, že prípady uvedené v písmenách c) a d) tohto ustanovenia, ktoré predstavujú druhú kategóriu, sú v skutočnosti jedinými prípadmi, v ktorých dotknutá osoba môže mať právo na obnovu konania.

61. Spôsob, akým chcel normotvorca Únie upraviť tieto prípady, sa značne odlišuje od filozofie, na ktorej bol založený článok 5 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Pripomínam, že toto ustanovenie za určitých podmienok dovoľovalo vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby podriadil odovzdanie podmienke, že súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač, poskytne primeranú požadovanú záruku na ubezpečenie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, a zúčastniť sa na vynesení rozsudku. Prináležalo vykonávajúcemu súdnemu orgánu posúdiť, či je táto záruka primeraná.

62. Naproti tomu článkom 4a ods. 1 písm. c) a d) rámcového rozhodnutia sa ruší priestor na voľnú úvahu vykonávajúceho súdneho orgánu, ktorý sa musí spoliehať na informácie obsiahnuté v európskom zatykači. Vykonávajúci súdny orgán je tak povinný vykonať európsky zatykač, ak sa v ňom v podstate uvádza buď to, že dotknutá osoba po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu

nepodáva opravný prostriedok, alebo nepodala návrh na obnovu konania v rámci príslušnej lehoty, alebo to, že rozhodnutie dotknutej osobe nebolo osobne doručené, ale sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania, ako aj o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania.

63. Zo systematiky článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia teda vyplýva, že iba písmená c) a d) tohto ustanovenia upravujú prípad, v ktorom dotknutá osoba môže podať návrh na obnovu konania, a že naopak v písmenách a) a b) uvedeného ustanovenia sú vymenované prípady, v ktorých sa dotknutá osoba nemôže dovolávať takého práva. Je potrebné poznamenať, že pokiaľ ide o tieto dve posledné písmená, postoj normotvorcu Únie je presnejší, ale zásadne sa neodlišuje od postoja uplatneného v rámci článku 5 bodu 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Z výkladu tohto ustanovenia *a contrario* totiž vyplýva, že už toto ustanovenie vylučovalo možnosť podmieniť odovzdanie existenciou možnosti podať návrh na obnovu konania v prípade, ak dotknutá osoba bola osobne predvolaná alebo inak informovaná o termíne a mieste pojednávania, na ktorom bolo vydané rozhodnutie v jej neprítomnosti.

64. V písmenách a) a b) článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia normotvorca Únie v podstate potvrdil, že pokiaľ si dotknutá osoba bola vedomá plánovaného konania a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo že dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, aby ju obhajoval, má sa vychádzať z toho, že táto osoba sa vzdala práva zúčastniť sa na konaní, ktoré sa jej týka, takže sa nemôže dovolávať práva na obnovu konania.

65. Ak by sa všeobecne umožnilo vykonávajúcemu súdnemu orgánu podmieniť v týchto prípadoch odovzdanie dotknutej osoby možnosťou podať návrh na obnovu konania, znamenalo by to doplnenie ďalšieho dôvodu na odmietnutie výkonu európskeho zatykača. To by odporovalo jasne vyjadrenej vôli normotvorcu Únie z dôvodov právnej istoty taxatívne upraviť prípady, v ktorých sa má vychádzať z toho, že procesné práva osoby, ktorá sa osobne nezúčastnila na konaní, ktoré sa jej týka, neboli porušené a že európsky zatykač sa teda musí vykonať.

66. Ciele, ktoré sledoval normotvorca Únie pri prijímaní článku 4a rámcového rozhodnutia, potvrdzujú, že nechcel ponechať vykonávajúcim súdnym orgánom možnosť podriadiť výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

67. Prijatím rámcového rozhodnutia 2009/299 chcel normotvorca Únie odstrániť nedostatky systému upraveného v článku 5 bode 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a zdokonaliť ho tak, aby sa dosiahla lepšia rovnováha medzi cieľom zameraným na posilnenie procesných práv osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a cieľom zameraným na uľahčenie justičnej spolupráce v trestných veciach a najmä zlepšenie vzájomného uznávania justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi. [13]

68. Ako sa uvádza v odôvodnení 3 rámcového rozhodnutia 2009/299, normotvorca Únie vychádzal z predpokladu, že rámcové rozhodnutie 2002/584 v jeho predchádzajúcom znení umožňovalo za určitých podmienok „vykonávajúcemu orgánu požiadať vydávajúci orgán [orgán, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] o primeranú záruku na ubezpečenie dotknutej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania v členskom štáte pôvodu [v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] a byť prítomná na vyhlásení rozsudku“. Normotvorca Únie poznamenal, že v rámci tohto systému „o primeranosti takejto záruky má rozhodnúť vykonávajúci orgán, preto je ťažké odhadnúť, kedy sa výkon môže odmietnuť“.

13 — Pozri článok 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2009/299.

69. Vzhľadom na tieto pochybnosti, ktoré mohli znižovať účinnosť mechanizmu vzájomného uznávania justičných rozhodnutí vydaných v neprítomnosti, normotvorca Únie považoval za potrebné „ustanoviť jasné a spoločné dôvody odmietnutia uznania rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila“ [14]. Rámcové rozhodnutie 2009/299 má teda za cieľ „upresniť vymedzenie takýchto spoločných dôvodov, ktoré vykonávajúcemu orgánu umožnia vykonať rozhodnutie napriek neprítomnosti dotknutej osoby na konaní pri úplnom rešpektovaní práva tejto osoby na obhajobu“ [15].

70. Všetky tieto okolnosti svedčia o tom, že normotvorca Únie chcel zrušením možnosti podmienečného odovzdania upravenej v článku 5 bode 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí vydaných v neprítomnosti a zároveň posilniť procesné práva osôb. Riešenie, ktoré si zvolil, spočívajúce v taxatívnom stanovení prípadov, v ktorých treba vychádzať z toho, že výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozhodnutia vydaného v neprítomnosti neporušuje právo na obhajobu, je nezlučiteľné s ponechaním možnosti vykonávajúceho súdneho orgánu podriadiť tento výkon podmienke, aby predmetný odsudzujúci rozsudok bolo možné preskúmať, s cieľom zabezpečiť právo dotknutej osoby na obhajobu.

71. Vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania Tribunal Constitucional uvádza názor, podľa ktorého by článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 a článok 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 mohli pripúšťať ponechanie takej možnosti.

72. Pripomínam, že z týchto dvoch článkov, ktorých obsah je v podstate zhodný, vyplýva, že týmito rámcovými rozhodnutiami sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 ZEÚ, medzi ktoré patrí právo osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu. Z názoru vnútroštátneho súdu vyplýva záver, že povinnosť rešpektovať základné práva by mohla umožniť vykonávajúcim súdnym orgánom odmietnuť vykonať európsky zatykač, a to aj v prípadoch uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia, ak dotknutá osoba nemôže podať návrh na obnovu konania. Tento názor v skutočnosti vedie k pochybnostiam o platnosti tohto ustanovenia z hľadiska základných práv chránených v právnom poriadku Únie, keďže uvedené ustanovenie údajne poskytuje nedostatočnú ochranu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu, čo je predmetom druhej otázky.

C – *O druhej otázke*

73. Svojou druhou otázkou Tribunal Constitucional žiada Súdny dvor, aby rozhodol, či je článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia zlučiteľný s požiadavkami, ktoré vyplývajú z článku 47 druhého odseku a článku 48 ods. 2 Charty.

74. Podľa vysvetliviek týkajúcich sa týchto dvoch posledných uvedených ustanovení [16] článok 47 druhý odsek Charty zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP a článok 48 ods. 2 Charty zodpovedá konkrétne článku 6 ods. 3 EDĽP. Podľa článku 52 ods. 3 Charty v rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v EDĽP, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore, pričom toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv. Preskúmam teda judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa záruk, ktoré musia byť spojené s rozsudkami vydanými v neprítomnosti, a následne overím, či by právo Únie malo alebo nemalo poskytovať v tejto oblasti širšiu ochranu.

14 — Pozri odôvodnenie 4 rámcového rozhodnutia 2009/299.

15 — Tamže.

16 — Pozri vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17).

75. Všeobecné zásady v oblasti rozsudkov vydaných v neprítomnosti zhrnul Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozsudku Sejdovic v. Taliansko z 1. marca 2006 [17] a nedávno ich potvrdil vo svojich rozsudkoch Haralampiev v. Bulharsko z 24. apríla 2012 a Idalov v. Rusko z 22. mája 2012.

76. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „možnosť ‚obvineného' zúčastniť sa na pojednávaní vyplýva z predmetu a cieľa článku [6 EDĽP] ako celku" [18]. Európsky súd pre ľudské práva sa domnieva, že „hoci konanie, ktoré prebieha v neprítomnosti obvineného, nie je samo osebe nezlučiteľné s článkom 6 [EDĽP], k odopretiu spravodlivosti napriek tomu dochádza v prípade, ak jednotlivec odsúdený v neprítomnosti nemôže neskôr dosiahnuť, aby súd znova rozhodol po jeho vypočutí o dôvodnosti obvinenia zo skutkového, ako aj právneho hľadiska, hoci nie je preukázané, že sa vzdal svojho práva zúčastniť sa na konaní a obhajovať sa… alebo že mal v úmysle vyhýbať sa spravodlivosti" [19].

77. Európsky súd pre ľudské práva navyše zastáva názor, že „povinnosť zaručiť obvinenému právo byť prítomný v pojednávacej miestnosti – či už počas prvého konania vedeného voči nemu, alebo v priebehu nového konania – je jedným zo základných prvkov článku 6 [EDĽP]… . Preto odmietnutie obnovy konania, ktoré prebiehalo v neprítomnosti, bez akéhokoľvek náznaku, že obvinený sa vzdal svojho práva zúčastniť sa na konaní, bolo považované za ‚zjavné odopretie spravodlivosti', čo zodpovedá pojmu konanie ‚zjavne odporujúce ustanoveniam článku 6 [EDĽP] alebo zásadám, ktoré sú v ňom zakotvené'" [20].

78. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva okrem toho vyplýva, že „znenie ani filozofia článku 6 [EDĽP] nikomu nebránia dobrovoľne sa vzdať záruk spravodlivého procesu, a to výslovne alebo mlčky… . Aby však vzdanie sa práva zúčastniť sa na pojednávaní mohlo byť zohľadnené z hľadiska [EDĽP], musí byť jednoznačne preukázané a sprevádzané minimálnym počtom záruk zodpovedajúcich jeho závažnosti… . Okrem toho nesmie odporovať nijakému dôležitému verejnému záujmu" [21]. Európsky súd pre ľudské práva tiež rozhodol, že „konštatovanie, že obvinený sa svojím konaním implicitne vzdal dôležitého práva založeného na článku 6 [EDĽP], je namieste iba vtedy, ak bolo preukázané, že mohol rozumne predvídať následky svojho konania v tejto súvislosti" [22].

79. Európsky súd pre ľudské práva pri posudzovaní otázky, či predmetné vnútroštátne konanie zodpovedá požiadavkám spravodlivého procesu v zmysle článku 6 EDĽP, pripisuje veľký význam tomu, aby neúčasť obvineného na konaní, ktoré sa ho týka, nebola sankcionovaná odklonom od práva na pomoc obhajcu. [23] Hoci totiž „právo každého obvineného byť účinne zastúpený obhajcom, v prípade potreby ustanoveným *ex offo*, nie je absolútne, toto právo patrí medzi základné prvky spravodlivého procesu. Obvinený nestráca toto právo len z dôvodu svojej neúčasti na pojednávaniach" [24]. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „pre spravodlivosť trestného systému má… rozhodujúci význam, aby mal obvinený primeranú obhajobu tak v prvom stupni, ako aj v odvolacom konaní" [25]. Preto „aj

17 — Zbierka rozsudkov a rozhodnutí, 2006-II.

18 — Pozri rozsudky ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 81, a Haralampiev v. Bulharsko, už citovaný, bod 30.

19 — Pozri rozsudok ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 82.

20 — Pozri rozsudky ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 84, a Haralampiev v. Bulharsko, už citovaný, bod 31.

21 — Pozri rozsudky ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 86, a Haralampiev v. Bulharsko, už citovaný, bod 32. Pozri tiež rozsudok ESĽP Idalov v. Rusko, už citovaný, bod 172.

22 — Pozri rozsudok ESĽP Idalov v. Rusko, už citovaný, bod 173. Pozri tiež v tom istom zmysle rozsudky ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 87, a Haralampiev v. Bulharsko, už citovaný, bod 33.

23 — Pozri najmä rozsudok ESĽP zo 14. júna 2001, Medenica v. Švajčiarsko, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí, 2001-VI, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s dotknutou osobou, ktorá bola včas informovaná o trestnom stíhaní začatom voči nej, a o termíne konania, ktoré sa jej týka, poukázal na to, že „na pojednávaniach [jej] obhajobu zabezpečovali obaja obhajcovia, ktorých si zvolila" (bod 56).

24 — Pozri najmä rozsudok ESĽP z 13. februára 2001, Krombach v. Francúzsko, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 2001-II, bod 89. Pozri tiež rozsudok ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 91.

25 — Pozri najmä rozsudok ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 91.

keď normotvorca musí mať možnosť odrádzať od neodôvodnenej neúčasti, môže ju sankcionovať odklonom od práva na pomoc obhajcu“ [26] a „prináleží súdom, aby zabezpečili spravodlivosť konania a v dôsledku toho dohliadali na to, aby obhajca, ktorý sa zjavne zúčastňuje na konaní s cieľom obhajovať svojho klienta v jeho neprítomnosti, mal príležitosť obhajovať ho“ [27].

80. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa domnievam, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia rešpektuje nielen požiadavky takto stanovené Európskym súdom pre ľudské práva, ale ich tiež kodifikuje s cieľom zabezpečiť ich uplatňovanie v prípade výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozhodnutia vydaného v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila.

81. Písmená a) a b) tohto ustanovenia teda stanovujú podmienky, za ktorých sa má vychádzať z toho, že dotknutá osoba sa dobrovoľne a jednoznačne vzdala práva zúčastniť sa na konaní, ktoré sa jej týka, takže sa už nemôže dovolávať práva na obnovu konania. Článok 4a ods. 1 písm. b) rámcového rozhodnutia predstavuje obdobu článku 4a ods. 1 písm. a) tohto rozhodnutia, pričom sa týka prípadov, v ktorých sa dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, zámerne rozhodla nechať sa zastupovať právnym zástupcom namiesto toho, aby sa osobne zúčastnila na konaní [28], čo nasvedčuje tomu, že táto osoba sa vzdala osobnej účasti na konaní, ktoré sa jej týka, pričom je zaručené jej právo na obhajobu. Písmená c) a d) článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia napokon majú upravovať prípady, v ktorých dotknutá osoba, na ktorú sa nevzťahuje písmeno a) alebo b) tohto ustanovenia, má právo na obnovu konania alebo na odvolacie konanie.

82. V súlade s cieľmi stanovenými článkom 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 teda článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia umožňuje posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, prostredníctvom zosúladenia práva Únie s úrovňou ochrany, ktorú vymedzil Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.

83. Domnievam sa, že úroveň ochrany stanovená normotvorcom Únie je dostatočná a primeraná na dosiahnutie uvedených cieľov a že na dodržanie článku 47 druhého odseku a článku 48 ods. 2 Charty nebolo potrebné, aby si normotvorca Únie zvolil širší rozsah ochrany práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu, napríklad tým, že by stanovil právo podať návrh na obnovu konania ako absolútnu požiadavku nezávislú od správania dotknutej osoby.

84. Okrem toho, že nevidím dôvod ísť nad rámec vyváženého stanoviska Európskeho súdu pre ľudské práva, Súdny dvor by nemohol na základe ústavných tradícií spoločných členským štátom uplatniť širší rozsah ochrany. Vzhľadom na skutočnosť, že rámcové rozhodnutie 2009/299 vyplýva z iniciatívy siedmich členských štátov a že bolo prijaté všetkými členskými štátmi, sa totiž s dostatočnou istotou možno domnievať, že prevažná väčšina členských štátov sa nestotožňuje s tou istou koncepciou, ktorú Tribunal Constitucional stanovil vo svojej judikatúre. [29]

85. Podľa môjho názoru teda článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia nemožno nič vytýkať, pokiaľ ide o posúdenie jeho platnosti z hľadiska článku 47 druhého odseku a článku 48 ods. 2 Charty.

26 — Pozri najmä rozsudky ESĽP z 21. januára 1999, Van Geyseghem v. Belgicko, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I, bod 34, a Krombach v. Francúzsko, už citovaný, bod 89, ako aj a v tom istom zmysle ESĽP rozsudok Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 92.

27 — Pozri najmä rozsudok ESĽP Sejdovic v. Taliansko, už citovaný, bod 93.

28 — Pozri odôvodnenie 10 rámcového rozhodnutia 2009/299.

29 — Inak povedané, ako uviedol Súdny dvor v bode 74 svojho rozsudku zo 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia (C-550/07 P, Zb. s. I-8301), z ústnych prednesov pred Súdnym dvorom týkajúcich sa tohto konania nevyplynula „žiadna prevládajúca tendencia“ v prospech výkladu, ktorý uplatňuje Tribunal Constitucional, v právnych poriadkoch dvadsiatich siedmich členských štátov.

86. Poukazujem navyše na to, že vzhľadom na to, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia taxatívne a z hľadiska ochrany základných práv uspokojivo upravuje otázku práva na obnovu konania v rámci výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 a článok 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 by nemali umožniť vykonávajúcim súdnym orgánom vylúčiť uplatnenie článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia v prospech prísnejšej koncepcie práva na spravodlivý proces a systematicky vyžadovať možnosť podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, pokiaľ sa v európskom zatykači uvádza, že na dotknutú osobu sa vzťahuje jeden z prípadov uvedených v písmenách a) až d) tohto posledného uvedeného ustanovenia.

87. Teraz je potrebné určiť, či článok 53 Charty poskytuje Tribunal Constitucional možnosť zotrvať v rámci vykonávania rámcového rozhodnutia na svojom výklade článku 24 ods. 2 španielskej ústavy, podľa ktorého by odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti malo podliehať podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

D – *O tretej otázke*

88. Svojou treťou otázkou vnútroštátny súd v podstate žiada Súdny dvor, aby rozhodol, či článok 53 Charty umožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na základe svojho vnútroštátneho ústavného práva podriadil výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, hoci článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia nepripúšťa uplatnenie takej podmienky.

89. Súdny dvor má teda na základe tejto otázky špecifikovať právny obsah a rozsah článku 53 Charty.

90. Vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania Tribunal Constitucional uvádza tri možné výklady tohto článku.

91. Prvý výklad spočíva v posudzovaní článku 53 Charty ako ustanovenia, ktoré stanovuje minimálnu normu ochrany, ktoré je príznačné pre medzinárodné nástroje ochrany ľudských práv, ako je ustanovenie obsiahnuté v článku 53 EDĽP[30]. Charta teda údajne stanovuje minimálny štandard, pričom umožňuje členským štátom uplatniť vyššiu úroveň ochrany, ktorá vyplýva z ich ústavy, čím sa zabráni zníženiu úrovne ochrany základných práv.

92. V tomto prípade by článok 53 Charty umožňoval členskému štátu, aby podriadil výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti podmienkam, ktorých cieľom je zabrániť výkladu, ktorý by obmedzoval alebo poškodzoval základné práva uznané jeho ústavou, a to bez toho, aby táto vyššia úroveň ochrany platná v rámci tohto členského štátu musela byť nevyhnutne rozšírená na ostatné členské štáty prostredníctvom Súdneho dvora, ktorý by ju prebral do svojej judikatúry. Z tohto stanoviska vyplýva záver, že v prípade, ak Súdny dvor nepovažuje za nevyhnutné, aby právo Únie poskytovalo základnému právu širší rozsah ochrany v porovnaní s úrovňou vyplývajúcou z EDĽP, článok 53 Charty umožňuje členskému štátu zabezpečiť takú vyššiu úroveň ochrany tohto základného práva na základe jeho ústavy[31].

30 — Podľa článku 53 EDĽP „nič v tomto dohovore sa nebude vykladať tak, aby obmedzovalo alebo zasahovalo do výkonu ľudských práv a základných slobôd, ktoré môžu byť uznané zákonmi ktorejkoľvek Vysokej zmluvnej strany alebo akýmkoľvek iným dohovorom, ktorého je táto zmluvnou stranou“.

31 — Tribunal Constitucional v tejto súvislosti odkazuje na rozsudky z 12. júna 2003, Schmidberger (C-112/00, Zb. s. I-5659, bod 74); z 11. decembra 2007, International Transport Workers' Federation a Finnish Seamen's Union (C-438/05, Zb. s. I-10779, bod 45), ako aj z 18. decembra 2007, Laval un Partneri (C-341/05, Zb. s. I-11767, bod 93). Z bodov uvedených v týchto rozsudkoch vyplýva, že ochrana základných práv predstavuje legitímny záujem, ktorý môže v zásade odôvodniť obmedzenie povinností, ktoré ukladá právo Únie, dokonca aj na základe základnej slobody zaručenej Zmluvou, ako je voľný pohyb tovaru alebo slobodné poskytovanie služieb.

93. Druhý výklad článku 53 Charty spočíva v konštatovaní, že účelom tohto článku je vymedziť rozsah pôsobnosti Charty a najmä ústav členských štátov, pričom – rovnako ako článok 51 Charty – pripomína, že v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie sa má uplatňovať úroveň ochrany základných práv, ktorá vyplýva z Charty. Naproti tomu, mimo rozsahu pôsobnosti práva Únie Charta údajne nebráni uplatňovaniu úrovne ochrany základných práv, ktorú stanovuje ústava členského štátu. Podľa Tribunal Constitucional nevýhoda tohto výkladu článku 53 Charty, ktorý je odôvodnený požiadavkou jednotného uplatňovania práva Únie, údajne spočíva jednak v tom, že zbavuje tento článok jeho vlastného právneho obsahu, takže sa stáva nadbytočným vo vzťahu k článku 51 Charty, a jednak v uznaní, že Charta by mohla v členských štátoch spôsobiť zníženie úrovne ochrany základných práv vyplývajúcej z ich ústavných noriem.

94. Uvedený výklad článku 53 Charty údajne znamená, že Tribunal Constitucional by musel prispôsobiť svoju judikatúru týkajúcu sa výkladu článku 24 španielskej ústavy v rámci uplatňovania článku 4a rámcového rozhodnutia. Naproti tomu, mimo rozsahu pôsobnosti rámcového rozhodnutia by mohol uplatniť vyššiu úroveň ochrany základných práv.

95. Tretí výklad článku 53 Charty, ktorý navrhuje Tribunal Constitucional, spočíva vo výbere jedného z dvoch uvedených výkladov podľa vlastností konkrétneho problému ochrany predmetných základných práv a kontextu posudzovania úrovne ochrany, ktorá sa má použiť. [32]

96. Podľa môjho názoru je potrebné kategoricky odmietnuť prvý výklad, ktorý navrhuje Tribunal Constitucional.

97. Tento výklad by totiž narúšal zásadu prednosti práva Únie, keďže by v každom konkrétnom prípade priznával prednosť právnej norme, ktorá poskytuje vyššiu mieru ochrany predmetnému základnému právu. V určitých prípadoch by sa tak uznala prednosť vnútroštátnych ústav pred právom Únie.

98. Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že použitie vnútroštátnych ustanovení, aj keď majú ústavnú povahu, s cieľom obmedziť rozsah ustanovení práva Únie by malo za následok narušenie jednoty a účinnosti tohto práva, a preto je neprípustné. [33]

99. Podľa môjho názoru článok 53 Charty nemožno chápať ako ustanovenie, ktorého cieľom je vyriešiť konflikt medzi normou sekundárneho práva, ktorá by – ak by sa vykladala z hľadiska Charty – stanovovala konkrétnu úroveň ochrany základného práva, na jednej strane a normou založenou na vnútroštátnej ústave, ktorá by stanovovala vyššiu úroveň ochrany toho istého základného práva, na druhej strane. V takom prípade cieľom ani účinkom tohto článku nie je priznať prednosť norme, ktorá poskytuje širší rozsah ochrany a ktorá vyplýva z vnútroštátnej ústavy. Ak by sa pripustil opak, bolo by to v rozpore s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa prednosti práva Únie.

32 — Tribunal Constitucional v tejto súvislosti cituje rozsudky zo 14. októbra 2004, Omega (C-36/02, Zb. s. I-9609, body 37 a 38), ako aj Pupino, už citovaný (bod 60).

33 — Pozri najmä rozsudky zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft (11/70, Zb. s. 1125, bod 3); z 2. júla 1996, Komisia/Luxembursko (C-473/93, Zb. s. I-3207, bod 38), a z 8. septembra 2010, Winner Wetten (C-409/06, Zb. s. I-8015, bod 61).

100. V tejto súvislosti poukazujem na to, že zo znenia článku 53 Charty vôbec nevyplýva, že tento článok by sa mal chápať tak, že stanovuje výnimku zo zásady prednosti práva Únie. Naopak, možno tvrdiť, že tvorcovia Charty si zvolili spojenie „v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti“, aby nenarušili túto zásadu.[34] Okrem toho uvedená zásada tak, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, bola potvrdená vo vyhláseniach pripojených k záverečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu podpísanú 13. decembra 2007.[35]

101. Prvý výklad, ktorý uviedol Tribunal Constitucional, by tiež narúšal jednotné a účinné uplatňovanie práva Únie v členských štátoch.

102. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, uvedený výklad by osobitne viedol k závažnému ohrozeniu jednotnej úrovne ochrany vymedzenej v článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia a mohol by brániť výkonu európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozsudkov vydaných v neprítomnosti.

103. Tento výklad by totiž ponechával členským štátom značnú mieru voľnej úvahy na odmietnutie odovzdania v prípade rozsudkov vydaných v neprítomnosti. Vzhľadom na úroveň ochrany práva na spravodlivý proces v prípade rozsudku vydaného v neprítomnosti, ktorá vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a zo samotného prijatia rámcového rozhodnutia 2009/299, väčšina členských štátov pravdepodobne nepriznáva osobe odsúdenej v neprítomnosti právo podať návrh na obnovu konania, ak sa táto osoba jednoznačne vzdala účasti na konaní, ktoré sa jej týka. Navrhovaný výklad by teda viedol k ochromeniu výkonu európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozsudkov vydaných v neprítomnosti španielskymi súdnymi orgánmi, pokiaľ členské štáty, ktoré vydali európsky zatykač, nemôžu zaručiť dotknutým osobám obnovu konania. Okrem toho vytvorenie takéhoto nejednotného systému by podnecovalo páchateľov k úteku do členských štátov, ktorých ústavné normy poskytujú vyššiu ochranu ako ústavné normy ostatných členských štátov, čím by sa narušila účinnosť rámcového rozhodnutia.[36]

104. Tento prvý výklad článku 53 Charty by tiež ohrozoval zásadu právnej istoty, keďže členský štát by mohol vylúčiť uplatnenie ustanovenia sekundárneho práva, ktoré je v súlade so základnými právami zaručenými Chartou, z dôvodu porušenia jedného zo svojich ústavných ustanovení.

105. Prvý výklad navrhovaný Tribunal Constitucional všeobecne odporuje tradičným postupom hodnotenia miery ochrany, ktorá sa musí zabezpečiť základným právam v rámci Európskej únie.

106. Hoci je totiž pravda, že výklad práv chránených Chartou musí smerovať k vysokej úrovni ochrany, ako to možno vyvodiť z článku 52 ods. 3 Charty, ako aj z vysvetliviek k článku 52 ods. 4 Charty, je potrebné uviesť, že musí ísť o úroveň ochrany prispôsobenú právu Únie, ako to navyše vyplýva z tých istých vysvetliviek.

107. Ide o zásadu, ktorou sa dlhodobo riadi výklad základných práv v rámci Únie, konkrétne o zásadu, že ochrana základných práv v rámci Únie sa musí zabezpečovať v rámci štruktúry a cieľov Únie.[37] V tejto súvislosti nie je bezvýznamná skutočnosť, že v preambule Charty sú spomenuté základné ciele Únie, medzi ktoré patrí vytvorenie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

34 — Pozri v tomto zmysle LADENBURGER, C.: European Union Institutional Report. In: *The Protection of Fundamental Rights Post-Lisbon: The Interaction between the Charter of Fundamental Rights of the European Union, the European Convention on Human Rights and National Constitutions*, Tartu University Press, Reports of the XXV FIDE Congress Tallinn 2012, zv. 1, s. 141, najmä s. 175 a poznámku pod čiarou 124.

35 — Pozri vyhlásenie č. 17 o prednosti.

36 — Pozri TINSLEY, A.: Note on the reference in case C-399/11 Melloni. In: *New Journal of European Criminal Law*, zv. 3, 2012, vyd. 1, s. 19, najmä s. 28. Autor odkazuje na článok M. ARROYO JIMÉNEZ: Sobre la primera cuestión prejudicial planteada por el Tribunal Constitucional – Bases, contenido y consecuencias. In: *Revista Para el Análisis del Derecho*, Barcelona, október 2011.

37 — Rozsudok Internationale Handelsgesellschaft, už citovaný, bod 4.

108. Nemožno teda argumentovať len v rovine vyššej alebo nižšej úrovne ochrany základných práv bez zohľadnenia požiadaviek súvisiacich s činnosťou Únie a s osobitosťou práva Únie.

109. Základné práva, ktoré sa majú chrániť, a úroveň ochrany, ktorá sa im má priznať, vyjadrujú rozhodnutia konkrétnej spoločnosti týkajúce sa spravodlivej rovnováhy, ktorá sa má dosiahnuť medzi záujmami jednotlivcov a záujmami spoločnosti, do ktorej patria. Tieto rozhodnutia úzko súvisia s hodnoteniami, ktoré sú vlastné dotknutému právnemu poriadku, najmä v závislosti od jeho spoločenského, kultúrneho a historického kontextu, a teda ich nemožno automaticky uplatniť na iné kontexty. [38]

110. Ak by sa teda článok 53 Charty vykladal tak, že umožňuje členským štátom uplatniť v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie ich ústavnú normu, ktorá zaručuje vyššiu úroveň ochrany predmetného základného práva, znamenalo by to, že by sa nezohľadnila skutočnosť, že činnosť spočívajúca v určení úrovne ochrany základných práv, ktorá sa má dosiahnuť, je úzko prepojená s kontextom vykonávania tejto činnosti.

111. Aj keď je teda cieľom smerovať k vysokej úrovni ochrany základných práv, osobitosť práva Únie spôsobuje, že úroveň ochrany vyplývajúcu z výkladu vnútroštátnej ústavy nemožno automaticky uplatniť na úrovni Únie ani sa na ňu nemožno odvolávať v rámci uplatňovania práva Únie.

112. Pokiaľ ide o posúdenie úrovne ochrany základných práv, ktorá musí byť zaručená v rámci právneho poriadku Únie, je potrebné vziať do úvahy osobitné záujmy, ktoré sú hybnou silou činnosti Únie. Ide najmä o nevyhnutnú jednotu uplatňovania práva Únie a požiadavky súvisiace s vytvorením priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Tieto osobitné záujmy vedú k prispôsobeniu úrovne ochrany základných práv v závislosti od jednotlivých dotknutých záujmov.

113. Rámcové rozhodnutie 2009/299 svedčí práve o tom, že úroveň ochrany základných práv sa nemá stanoviť *in abstracto*, ale spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám súvisiacim s vytvorením priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

114. V tejto súvislosti existuje zjavná súvislosť medzi aproximáciou právnych poriadkov členských štátov v oblasti práv osôb v trestných konaniach a posilnením vzájomnej dôvery medzi týmito štátmi.

115. Ako sa uvádza v odôvodnení 10 rámcového rozhodnutia, „mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi“. Súdny dvor navyše konštatoval, že rámcové rozhodnutie má uľahčiť a urýchliť súdnu spoluprácu a že má tak prispieť k dosiahnutiu cieľa určeného pre Úniu stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, pričom sa vychádza z vysokého stupňa dôvery, ktorá musí existovať medzi členskými štátmi. [39]

116. Z tohto hľadiska vymedzenie spoločnej vysokej úrovne ochrany práva na obhajobu na úrovni Únie môže posilniť dôveru vykonávajúceho súdneho orgánu v kvalitu konania uplatňovaného v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

117. Ako správne uvádza španielska vláda, cieľom rámcového rozhodnutia 2009/299 je vyriešiť problém vyplývajúci z existencie rôznych úrovní ochrany v rámci výkonu európskeho zatykača v prípade odsúdenia v neprítomnosti. Toto rámcové rozhodnutie je súčasťou opatrení, ktorých cieľom je vytvoriť európsky procesný poriadok, ktorý je nevyhnutný na zvýšenie účinnosti mechanizmov justičnej spolupráce v rámci Únie. Bez harmonizácie procesných záruk by totiž Únia len ťažko mohla pokročiť

38 — Pozri WIDMANN, A.-M.: Article 53: undermining the impact of the Charter of Fundamental Rights. In: *Columbia journal of European law*, zv. 8, 2002, č. 2, s. 342, najmä s. 353, ako aj van de HEYNING, C.: No place like home – Discretionary space for the domestic protection of fundamental rights. In: *Human rights protection in the European legal order: the interaction between the European and the national courts*, c. d., s. 65, najmä s. 81.

39 — Pozri najmä rozsudok z 28. júna 2012, West (C-192/12 PPU, bod 53 a citovanú judikatúru).

v uplatňovaní zásady vzájomného uznávania a vo vytváraní skutočného priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. To je navyše dôvod, pre ktorý článok 82 ods. 2 ZFEÚ stanovuje, že „Európsky parlament a Rada môžu… ustanoviť minimálne pravidlá s cieľom uľahčiť v potrebnom rozsahu vzájomné uznávanie rozsudkov a iných justičných rozhodnutí, ako aj policajnú a justičnú spoluprácu v trestných veciach, ktoré majú cezhraničný rozmer“, pričom tieto minimálne pravidlá sa môžu týkať okrem iného práv jednotlivcov v trestnom konaní.

118. Rámcové rozhodnutie 2009/299 je tiež založené na tejto filozofii, keďže jeho cieľom je nielen zaručiť výkon európskych zatykačov v rámci odsúdení v neprítomnosti, ale tiež zaručiť, aby základné práva dotknutých osôb, akými sú právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu, boli dostatočne chránené.

119. S cieľom zosúladiť tieto ciele normotvorca Únie stanovil úroveň ochrany predmetných základných práv tak, aby neohrozil účinnosť mechanizmu európskeho zatykača.

120. V tejto súvislosti súhlasím s názorom španielskej vlády, ktorá tvrdí, že hoci je potrebné zabezpečiť výkon súdnych rozhodnutí prijatých členskými štátmi, a to pri úplnom a neobmedzenom rešpektovaní základných práv obvinených v rámci trestného konania, procesné záruky, na ktoré majú obvinení právo, by sa nemali používať výlučne s cieľom vyhnúť sa spravodlivosti. Ide síce o rešpektovanie základných práv, ale zároveň treba zabezpečiť, aby sa procesné záruky v rámci cezhraničného rozmeru priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti nevyužívali ako prekážky výkonu súdnych rozhodnutí.

121. Článok 4a rámcového rozhodnutia zodpovedá práve tomuto úsiliu zabezpečiť lepší výkon európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozsudkov vydaných v neprítomnosti a zároveň spôsobom zodpovedajúcim tomuto cieľu posilniť procesné práva dotknutých osôb.

122. Výklad článku 53 Charty, ktorý by vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožňoval, aby na základe vnútroštátnej ústavnej normy všeobecne podriadil výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, by narúšal rovnováhu takto dosiahnutú článkom 4a rámcového rozhodnutia, a preto je neprípustný.

123. Poukazujem tiež na to, že odôvodnenie 12 rámcového rozhodnutia nemožno chápať ako potvrdenie prvého výkladu, ktorý navrhol Tribunal Constitucional. Podľa tohto odôvodnenia toto rámcové rozhodnutie „nebráni členskému štátu v uplatňovaní jeho ústavných zásad, týkajúcich sa riadneho procesu [jeho ústavných pravidiel týkajúcich sa spravodlivého procesu – *neoficiálny preklad*]“. Toto odôvodnenie sa má podľa môjho názoru vykladať v spojení s článkom 1 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia. Ako som už však uviedol, toto ustanovenie je zbavené veľkej časti svojho potrebného účinku, keďže úroveň ochrany práva na spravodlivý proces bola na účely výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti prijatím článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia spoločne vymedzená na úrovni Únie.

124. Okrem výkladu článku 53 Charty tretia otázka, ktorú položil Tribunal Constitucional, v skutočnosti vyjadruje pochybnosti o miere voľnej úvahy, ktorou disponujú členské štáty pri stanovení úrovne ochrany základných práv, ktorú chcú zabezpečiť v rámci vykonávania práva Únie. V tejto súvislosti je potrebné rozlíšiť situácie, v ktorých existuje vymedzenie miery ochrany, ktorá sa má zabezpečiť základnému právu v rámci vykonávania činnosti Únie, na úrovni Únie, a situácie, v ktorých táto úroveň ochrany nebola spoločne vymedzená.

125. Ako som už uviedol, v prvom prípade stanovenie úrovne ochrany úzko súvisí s cieľmi predmetnej činnosti Únie. Táto úroveň je vyjadrením rovnováhy medzi potrebou zabezpečiť účinnosť činnosti Únie a potrebou dostatočne chrániť základné práva. V tejto situácii je jasné, že ak by sa členský štát dodatočne odvolával na zachovanie svojej vyššej úrovne ochrany, viedlo by to k narušeniu rovnováhy dosiahnutej normotvorcom Únie, a teda k ohrozeniu uplatňovania práva Únie.

126. V kontexte rámcového rozhodnutia je článok 4a ods. 1 tohto rozhodnutia vyjadrením dohody medzi všetkými členskými štátmi o tom, kedy sa osoba odsúdená v neprítomnosti musí odovzdať bez toho, aby tým bolo porušené jej právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu. Tento konsenzus medzi členskými štátmi nenecháva priestor na uplatňovanie rozličných vnútroštátnych úrovní ochrany.

127. Naproti tomu v druhom prípade členské štáty disponujú širšou mierou voľnej úvahy pri uplatňovaní úrovne ochrany základných práv, ktorú chcú zabezpečiť vo vnútroštátnom právnom poriadku, v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie, a to pokiaľ je taká úroveň ochrany zlučiteľná s riadnym uplatňovaním práva Únie a nepoškodzuje iné základné práva chránené podľa práva Únie.[40]

128. V nadväznosti na tieto spresnenia je teraz potrebné určiť, akú úlohu plní článok 53 Charty v rámci Charty.

129. V tejto súvislosti je podľa môjho názoru potrebné nepodceniť politickú a symbolickú hodnotu tohto článku.[41] Uvedený článok treba navyše podľa môjho názoru vykladať v úzkej súvislosti s článkami 51 a 52 Charty, na ktoré tento článok nadväzuje.

130. Podľa vysvetliviek k článku 53 Charty „cieľom tohto ustanovenia je zachovať úroveň ochrany, ktorá sa v súčasnosti zaručuje v rámci príslušného rozsahu pôsobnosti právom Únie, právom členských štátov a medzinárodným právom. Z dôvodu jeho významu je uvedený EDĽP“.

131. Tvorcovia Charty nemohli opomenúť existenciu viacerých prameňov ochrany základných práv, ktorými sú členské štáty viazané, a teda museli stanoviť spôsob koexistencie Charty s týmito prameňmi. To je hlavným cieľom hlavy VII Charty, ktorá obsahuje všeobecné ustanovenia upravujúce jej výklad a uplatňovanie. Z tohto hľadiska článok 53 Charty dopĺňa zásady uvedené v článkoch 51 a 52 Charty, pričom pripomína, že jednak v systéme, v ktorom existuje viacero prameňov ochrany základných práv, sa Charta nemá stať výlučným nástrojom ochrany týchto práv a jednak samotná Charta nemôže viesť k poškodeniu alebo zníženiu úrovne ochrany vyplývajúcej z týchto jednotlivých prameňov v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti.

132. Charta nepredstavuje izolovaný nástroj, ktorý by nebol prepojený s ostatnými prameňmi ochrany základných práv. Samotná Charta stanovuje, že tieto ustanovenia treba vykladať s náležitým ohľadom na iné – či už vnútroštátne alebo medzinárodné – pramene práva. Článok 52 ods. 3 Charty tak stanovuje, že EDĽP predstavuje minimálnu úroveň, pod ktorú právo Únie nemôže klesnúť, a článok 52 ods. 4 Charty stanovuje, že v rozsahu, v akom táto charta uznáva základné práva vyplývajúce z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty, sa tieto práva musia vykladať v súlade s týmito tradíciami[42].

133. Článok 53 Charty, ktorý dopĺňa tieto ustanovenia, stanovuje, že v rámci koexistencie rôznych prameňov ochrany základných práv samotná Charta nemôže viesť k zníženiu úrovne ochrany týchto práv v jednotlivých právnych poriadkoch. Cieľom tohto článku je teda potvrdiť, že Charta stanovuje úroveň ochrany základných práv len v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie.

40 — Pokiaľ ide o príklady základných práv, ktoré požívajú vyššiu úroveň ochrany v niektorých členských štátoch v porovnaní s úrovňou ochrany vyplývajúcou z EDĽP a z práva Únie, pozri BESSELINK, L. F. M.: General Report. In: *The Protection of Fundamental Rights Post-Lisbon: The Interaction between the Charter of Fundamental Rights of the European Union, the European Convention on Human Rights and National Constitutions*, c. d., s. 63, najmä s. 70. Pozri tiež v tom istom diele LADENBURGER, C.: c. d., ktorý zastáva názor, že „ak právo Únie ponecháva viacero spôsobov vykonania bez ohrozenia jeho účinnosti, je ťažké pochopiť, prečo by vnútroštátny orgán nemal byť oprávnený zvoliť si len také spôsoby vykonania, ktoré rešpektujú jeho vlastnú ústavu“ (s. 173).

41 — Pozri BERING LIISBERG, J.: Does the EU Charter of Fundamental Rights Threaten the Supremacy of Community Law? – Article 53 of the Charter: a fountain of law or just an inkblot? *Jean Monnet Working Paper* č. 4/01, s. 18 a 50.

42 — C. LADENBURGER: c. d., s. 179, zhrnul obsah, ktorý vyjadruje článok 52 ods. 4 Charty, takto:

„Krok spočívajúci v začlenení písaného katalógu do primárneho práva by nemal viesť k výkladu základných práv Únie bez akéhokoľvek ohľadu na ústavné tradície a predpisy členských štátov.“
Článok 52 ods. 6 Charty, ktorý stanovuje, že „vnútroštátne právne predpisy a prax sa musia zohľadniť v plnej miere tak, ako je to vymedzené v tejto charte“, je založený na tej istej filozofii.

134. Charta teda nemôže nútiť členské štáty, aby znížili úroveň ochrany základných práv zaručenú ich vnútroštátnou ústavou v prípadoch, ktoré nepatria do rozsahu pôsobnosti práva Únie. Článok 53 Charty tiež vyjadruje myšlienku, že prijatie Charty by nemalo slúžiť ako zámienka pre členský štát na zníženie úrovne ochrany základných práv v rámci rozsahu pôsobnosti vnútroštátneho práva.

135. V tejto súvislosti má spojenie „v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti“ najmä ubezpečiť členské štáty, že Charta nemá nahradiť ich vnútroštátnu ústavu, pokiaľ ide o úroveň ochrany, ktorú táto ústava zaručuje, v rozsahu pôsobnosti vnútroštátneho práva. [43] Použitie tohto spojenia zároveň znamená, že článok 53 Charty nemôže narušiť prednosť práva Únie, pokiaľ sa úroveň ochrany základných práv, ktorá sa má dosiahnuť, hodnotí v rámci vykonávania práva Únie.

136. Vzhľadom na svoj výklad článku 53 Charty teda navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že tento článok neumožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na základe svojho vnútroštátneho ústavného práva podriadil výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, hoci článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia nepripúšťa uplatnenie takej podmienky.

137. Poukazujem na to, že stanovisko, ktoré navrhujem Súdnemu dvoru v prejednávanej veci, nepopiera potrebu zohľadniť národnú identitu členských štátov, ktorej súčasťou je istotne aj ústavná identita. [44]

138. Je zrejmé, že Únia je v zmysle článku 4 ods. 2 ZEÚ povinná rešpektovať národnú identitu členských štátov „obsiahnutú v ich základných politických a ústavných systémoch“ [45]. Tiež poznamenávam, že v preambule Charty sa pripomína, že Únia musí vo svojej činnosti rešpektovať národnú identitu členských štátov.

139. Členský štát, ktorý by sa domnieval, že ustanovenie sekundárneho práva narúša jeho národnú identitu, by ho teda mohol napadnúť na základe článku 4 ods. 2 ZEÚ. [46]

140. V prejednávanej veci však nejde o takú situáciu. V tejto súvislosti z pojednávaní tak pred Tribunal Constitucional, ako aj pred Súdnym dvorom vyplýva, že určenie rozsahu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu v prípade rozsudkov vydaných v neprítomnosti nemôže ovplyvniť národnú identitu Španielskeho kráľovstva.

141. Okrem toho, že určenie „absolútneho obsahu“ práva na obhajobu zostáva sporné aj v rámci Tribunal Constitucional, Španielske kráľovstvo na pojednávaní samo uviedlo – opierajúc sa najmä o výnimky z obnovy konania po vydaní rozsudku v neprítomnosti, ktoré existujú v španielskom práve –, že účasť obvineného na konaní, ktoré sa ho týka, nie je súčasťou národnej identity Španielskeho kráľovstva.

43 — Pozri BERING LIISBERG, J.: c. d., s. 16 a 35. V rámci členských štátov sú vnútroštátne súdy schopné rozlíšiť, aká úroveň ochrany sa má uplatniť, v závislosti od prípadov, ktoré prejednávajú, a od uplatniteľného práva. Pozri v tejto súvislosti BESSELINK, L. F. M.: c. d., ktorý poznamenáva, že „vo federatívnych štátoch sú súdy oboznámené s rozlišovaním oblastí pôsobnosti a s diferencovanými štandardmi, ktoré sú spojené s každou z nich. Zároveň je jasné, že jednotlivé ‚vrstvy‘ sa prekrývajú“ (s. 77).

44 — K tomu pozri najmä SIMON, D.: L'identité constitutionnelle dans la jurisprudence de l'Union européenne. In: *L'identité constitutionnelle saisie par les juges en Europe*. Paris: Éditions A. Pedone, 2011, s. 27; CONSTANTINESCO, V.: La confrontation entre identité constitutionnelle européenne et identités constitutionnelles nationales, convergence ou contradiction? Contrepoint ou hiérarchie? In: *L'Union européenne: Union de droit, Union des droits – Mélanges en l'honneur de Philippe Manin*. Paris: Éditions A. Pedone, 2010, s. 79, a v tom istom diele MOUTON, J.-D.: Réflexions sur la prise en considération de l'identité constitutionnelle des États membres de l'Union européenne, s. 145.

45 — Súdny dvor poukázal na toto ustanovenie vo svojich rozsudkoch z 22. decembra 2010, Sayn-Wittgenstein (C-208/09, Zb. s. I-13693, bod 92); z 12. mája 2011, Runevič-Vardyn a Wardyn (C-391/09, Zb. s. I-3787, bod 86), ako aj z 24. mája 2011, Komisia/Luxembursko (C-51/08, Zb. s. I-4231, bod 124). Pozri tiež bod 59 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Las (C-202/11, prejednávanej pred Súdnym dvorom), ako aj bod 60 a nasl. návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci JS (C-253/12, prejednávanej pred Súdnym dvorom).

46 — Pozri BESSELINK, L. F. M.: c. d., ktorý uvádza, že „rozdielne úrovne ochrany základných práv nemožno vyriešiť výslovne prostredníctvom ustanovení, ako je článok 53 Charty a EDĽP, ale na základe článku 4 ods. 2 EÚ. Uplatnenie rozdielnych úrovní ochrany základných práv potom závisí od toho, či je súčasťou ústavnej identity členského štátu“ (s. 136).

142. Okrem toho si podľa môjho názoru nemožno zamieňať prísnu koncepciu ochrany základného práva s narušením národnej identity alebo presnejšie ústavnej identity členského štátu. V prejednávanom prípade síce ide o základné právo chránené španielskou ústavou, ktorého význam nemožno podceňovať, ale to neznamená, že v tomto prípade by malo prichádzať do úvahy uplatnenie článku 4 ods. 2 ZEÚ.

143. Okrem toho je potrebné uviesť, že zohľadnenie odlišujúcich prvkov, ktorými sa vyznačujú vnútroštátne právne poriadky, je súčasťou právnych zásad, na ktorých musí byť založené vytváranie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

144. Článok 67 ods. 1 ZFEÚ totiž stanovuje, že „Únia vytvára priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti pri rešpektovaní základných práv a rozličných právnych systémov a tradícií členských štátov“. Článok 82 ods. 2 ZFEÚ navyše stanovuje, že minimálne pravidlá, ktoré môžu Parlament a Rada prijať okrem iného v oblasti práv jednotlivcov v trestnom konaní, musia zohľadniť „rozdiely medzi právnymi tradíciami a systémami členských štátov“. Poukazujem tiež na to, že článok 82 ods. 3 ZFEÚ stanovuje, že „ak sa člen Rady domnieva, že navrhovanou smernicou uvedenou v odseku 2 by mohli byť dotknuté základné aspekty jeho systému trestného súdnictva, môže požiadať, aby o návrhu smernice rokovala Európska rada“, pričom v takom prípade sa legislatívny postup pozastaví, a ak sa konsenzus nedosiahne, môže viesť k posilnenej spolupráci.

145. Prijatie článku 4a rámcového rozhodnutia normotvorcom Únie svedčí o tom, že členské štáty chceli prijať spoločný prístup k výkonu európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozsudkov vydaných v neprítomnosti a že tento spoločný prístup bol zlučiteľný s rozmanitosťou právnych systémov a tradícií členských štátov.

IV – Návrh

146. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Tribunal Constitucional, takto:

1. Článok 4a ods. 1 písm. a) a b) rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu bráni v tom, aby v prípadoch uvedených v tomto ustanovení podriadil výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač.

2. Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím 2009/299 je zlučiteľný s článkom 47 druhým odsekom a článkom 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie.

3. Článok 53 Charty základných práv Európskej únie neumožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na základe svojho vnútroštátneho ústavného práva podriadil výkon európskeho zatykača podmienke, aby osoba, voči ktorej bol európsky zatykač vydaný, mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, hoci článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím 2009/299 nepripúšťa uplatnenie takej podmienky.